

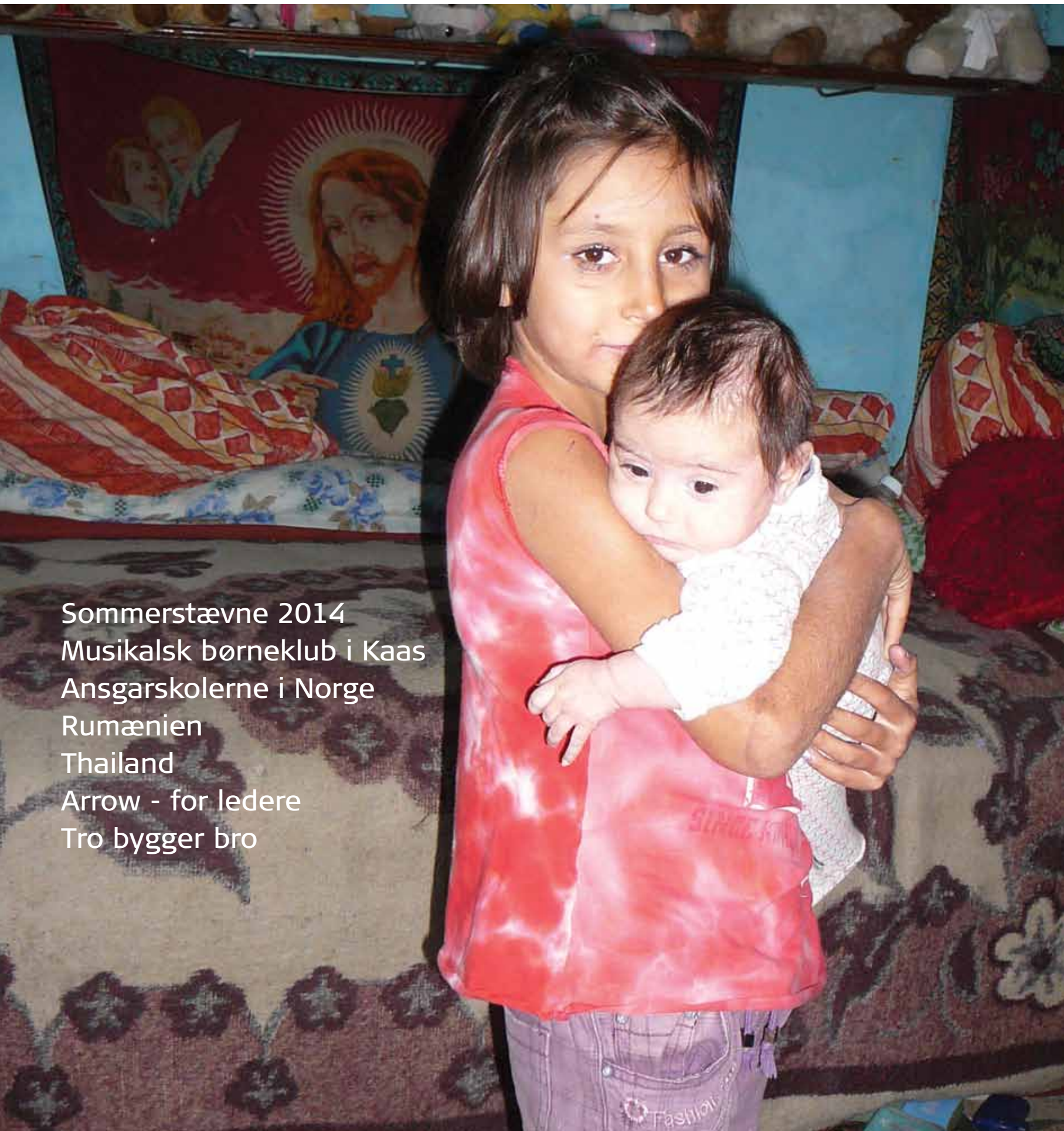

Nr. 90
Januar 2014
126. årgang

MAGASINET

Nyt fra Det Danske Missionsforbund

Sommerstævne 2014
Musikalsk børneklub i Kaas
Ansgarskolerne i Norge
Rumænien
Thailand
Arrow - for ledere
Tro bygger bro

Magasinet udgives af Det Danske Missionsforbund (DDM). Det udkommer som indstik i domino og sendes til DDM's menigheder for lokal distribution. Artikler og indlæg udtrykker ikke nødvendigvis DDM's synspunkter eller teologiske grundlag.

domino udkommer 6 gange om året, og kan modtages på privat adresse for 295 kr. Henvendelse til ddm@email.dk

Ansvarshavende

Forbundsrådet v/formand Finn Kier-Hansen

Redaktion

Peter Götz, peter@goetz.dk, i samarbejde med Forbundsrådet

Annoncer

Annoncører henvises til domino: Erik Damm, annoncer@domino-online.dk

Nyt om navne

Rubrikken *Nyt om navne* bringes i et særskilt nyhedsbrev, der sendes til menighederne en gang i kvartalet.

Fødselsdage og mærkedage indsendes til ddm@email.dk en gang om året før den 10. december.

Meddelelse om dødsfald sendes løbende.

Næste udgivelse til afhentning i din menighed

Medio marts

Ekspedition

FrikirkeNets Servicekontor: Holbergsvej 45, 6000 Kolding, tlf. 75 50 02 00

Grafisk design

Janie Conrad Riisager, janier@domino-online.dk

Tryk

Strandbygaard, Skjern

Missionsforbundets sekretariat

Rosenlunden 17, 5000 Odense C
tlf. 66 14 83 31, fax, 66 14 83 00
Nordea reg.nr. 2374 konto 0370110700
ddm@email.dk, www.missionsforbundet.dk

Forsiden

Denisa i Rumænien med sin lillesøster på armen. Foto: Arne Hansen

HVAD SER DU?

Hvor bevæger Det Danske Missionsforbund sig hen i 2014 og i årene herefter? Hvad ser vi forude?

Da Gud kaldte profeten Jeremias til tjeneste spurgte Gud ham: *Hvad ser du, Jeremias?* (Jeremias' Bog 1,11). Det blev begyndelsen på et profetisk liv, hvor Jeremias igen og igen skulle formidle til folket, hvad Gud viste ham.

I dag er Guds spørgsmål til Jeremias relevant for os: *Hvad ser du?* Hensigten med Guds spørgsmål er at henlede vores opmærksomhed på det, han har beredt for os, så vi ikke går vores egne veje, men lever i harmoni med Gud og hans gode planer for os.

Da menigheden blev født ved Ånden lagde Gud en gave ned i sin menighed til at se noget i den åndelige verden, som endnu ikke er synligt i den fysiske verden. *Jeres sønner og døtre skal profetere, jeres unge skal se syner, jeres gamle have drømme*, (Apostlenes Gerninger 2,17).

På gammeltestamentlig tid var denne gave forbeholdt nogle få, men med Åndens komme blev gaven for hele menigheden. Derfor lyder spørgsmålet også til dig og til os som fællesskab: *Hvad ser du? Hvad ser din menighed? Hvad ser vi som et fællesskab af frikirker, der er kaldet til mission i Danmark? Ser vi kun os selv og vores egen menighed? Ser vi Guds perspektiv for os, eller overser vi, hvad han vil vise os? Ser vi en nation, som venter på at blive præsenteret for en levende Gud? Hvad ser vi?*

På Missionsforbundets repræsentantskabsmøde i sommeren 2013 traf vi beslutning om at

udarbejde en national vision for Det Danske Missionsforbund – en vision der skal vise os et billede af en fremtid, som vi gennem tro og tjeneste skal strække os imod. Derfor skal vi i den kommende tid spørge hinanden: *Hvad ser du?*

På den nationale lederdag i januar tog vi fat på en visionsproces under overskriften: Vision bygger bro til fremtiden. Dette kommer vi til at arbejde med gennem 2014.

Vi er overbeviste om, at der er noget, Gud vil vise os. Der er en opgave, han vil betro os. Der er en vej, han kalder os til at gå. Men vi kan først begive os ud ad vejen, når vi har fået øje på den. Vi kan først strække os mod målet, når vi ved, hvad målet er. Derfor bliver det vigtigt at søge Guds ansigt, så han kan få anledning til at vise os den vej, som han har planlagt for os at vandre på i de kommende år.

Lad os alle være med i bønnen for Det Danske Missionsforbund: *Herre, åbn vores øjne, så vi kan se din vej for os.*

John Nielsen
Missionsforstander

Det Danske Missionsforbund afholder ordinært repræsentantskabsmøde torsdag den 24. juli 2014 på Efterskolen Lindenberg

David Hudson

Stævnet på Lindenberg får nu et tredje spor

På de sidste to års sommerstævne sammen med Baptistkirken har vi haft to spor med tilbud til den voksne del af stævnedeltagerne. I år tilføjer vi et tredje spor: Gospelsporet.

Gospel er 'in', og mange menigheder har efterhånden etableret et gospelkor, som favner en stor gruppe af mennesker, der ellers ikke har sin gang i kirken. Gospelkoret er blevet en del af kirkens missionale arbejde. Derfor tilrettelægger vi et specielt gospelspor på dette års stævne. Så tag gerne dine 'gospelvenner' med.

Gospelsporet vil have sit eget program om formiddagen og om eftermiddagen, men vil være med på møderne i hallen om aftenen. Stævnets sidste aften tilrettelægges som en særlig gospelgudstjeneste.

Ud over at øve sange vil dagtimerne på gospelsporet blive brugt til forskellige former for undervisning: Et seminar om gospelmusikkens historie - og et andet om, hvordan man etablerer lokale gospelfællesskaber eller måske ligefrem en gospelkirke. Gospelsporet ledes af Lars Jochimsen og Jesper Møller-Hansen.

FAKTABOKS:

Lars Jochimsen er primært kendt for sit arbejde i den danske folkekirke, hvor han arbejder som gospelinstruktør. Han underviser på flere gospelworkshops landet over.

I 2009 arbejdede han under titlen gospelkonsulent, som Folkekirkens Udviklingsfond støttede. Gospelkonsulentprojektet havde til formål at udbrede kendskab til, formidle undervisning om samt planlægge og afvikle gospelgudstjenester og -koncerter landet over. Det blev til mere end 45 forskellige besøg i landets folkekirker det år. Jochimsen har desuden undervist præster, organister og studerende på Sjællands Kirkemusikskole i gospel.

Jesper Møller-Hansen er initiativtager til og ildsjæl inden for gospelmusik på Bornholm. Han har et stort hjerte for og ønske om at bruge gospelmusikken som et led i missionsarbejde.

Sammen med Lone Møller-Hansen har han etableret *Vækst-Huzet* og med hende og andre også Gospelfællesskabet Bornholm, hvis formål er at skabe rammer om gospelmusik, mennesker og tro.

Stævnets hovedtaler bliver David Hudson, som oprindeligt kommer fra USA, men i nogle år har boet i Sverige sammen med sin kone, Patricia. Hudson er en anerkendt bibelunderviser på internationalt niveau, og han har bragt stor inspiration ind i mange skandinaviske menigheder. Hans tjeneste er præget af en profetisk dimension, som ikke blot indebærer, at han deler profetisk inspiration, men også at han ønsker at udruste andre til at leve i denne dimension. Hudson er forfatter til bogen *Naturligt overnaturligt*.

Hele stævnet rammes ind af temaet *Sammen på vej*, som blandt andet skal udfordre os til at vandre sammen med hinanden og sammen med Kristus.

Udover gospelsporet byder stævnet på *Platform*, som er målrettet de 18-30-årige, og naturligvis på hovedsporet, som for det meste foregår i stævnehallen. Desuden er der masser af gode tilbud til forskellige aldersgrupper: Kidz, Connected og One, og til dem i den modsatte ende af livet er der tre spændende eftermiddage med seniorcafé.

Musikalsk børneklub I KAAS FRIKIRKE

Nystartet børnearbejde med 13-15 børn hver anden torsdag afliver en myte

Af David Højgaard

Ulønnet børne- og ungepræst i Kaas Frikirke

Kaas Frikirke har med stor succes fra september 2013 etableret børnekor/klub for seks-12-årige. Den første gang kom der seks børn, og anden gang var der 14 børn. De seneste par måneder har der været 13-15 børn i klubben, som holder åbent hver anden torsdag.

Historien

Kaas Frikirke har gennem en del år haft en månedlig international gudstjeneste, hvor kirken har haft god kontakt til nydanske børn og voksne, som bor i Kaas og omegn. Efteråret 2012 blev jeg sammen med min kone involveret i at stå for et program for børnene ved disse gudstjenester. I sommeren 2013 holdt vi i samarbejde med Børn & Tro (tidligere Evangelisk Børnemission) tre dages sommeråbent og fik kontakt til 20 børn. Det var tre festlige dage med hoppeborg, snobrød, fodbold, dejligt vejr, bibelhistorie og sange. Dette gav menigheden, menighedsrådet og undertegnede motivationen

til at tage næste skridt og starte et fast arbejde op for danske og nydanske børn.

Vi satser på musik

Det har været en stor glæde og opmuntring for børn, forældre, medarbejdere og menigheden, at Kaas Frikirke efter en lang årrække ikke at have haft et børnearbejde, nu har et relevant og succesfuldt tilbud til børn.

Vi har valgt at fokusere meget på musik ved at lave et børnekor, men aftenerne byder også på aktiviteter, bibelhistorier, bøn og lidt godt at spise.

Koret har sunget til en gudstjeneste, hvor både børn, forældre og menighed kunne glæde sig over, at kirken var fyldt af børn, energi og glad musik.

Lad os aflive en myte

Som taler i forskellige kirker og som deltager på forskellige lederkonferencer hører jeg tit folk i alle aldre og fra alle mulige steder sige noget i retning af: *Samfundet har udviklet sig meget siden søndagsskolernes storhedstid for*

30-40 år siden. Der er så mange tilbud til børn i dag, at det er svært som kirke at nå børnene med evangeliet.

Jeg fornemmer, at der på mange måder er tale om en *myte*, som skal aflives. Det er rigtigt, at samfundet har udviklet sig meget, og det er rigtigt, at der er mange tilbud til børn og unge. Men spørgsmålet er, om det egentlige problem i udviklingen de seneste årtier er, at unge voksne, voksne og seniorer i dagens frikirker har udviklet en kollektiv ansvarsforflygtigelse. Min erfaring og påstand er, at en af hovedårsagerne til, at der i disse år i danske frikirker er forholdsvis lidt børne- og ungdomsarbejde, er, fordi vi som voksne ikke vælger at prioritere at bruge tid på næste generation.

Min drøm

Historien om hvad der på kort tid er sket i Kaas, puster til min drøm, som jeg i efterhånden mange år har båret på: En bevægelse af mangfoldige kirkelige børne- og ungdomstilbud, der vokser frem rundt i mange danske byer.

13-15 børn kommer til børnekor og klub hver anden torsdag aften

Ansgarskolerne i Kristiansand har vokset sig store og stærke

Det er lykkedes for Det Norske Misjonsforbund at skabe et skolemiljø for både bibelskoleelever og kandidatstuderende, der langt overgår de forventninger, vi havde for få år tilbage

I 2013 fejrer Ansgar sit 100 års jubilæum og kan glæde sig over, at der aldrig har været så mange elever, der søger om optagelse på så mange forskellige linjer som nu.

Historien

I 1913 etablerede Det Norske Misjonsforbund (DNM) en missionskole for at give gudkaldte unge mænd og kvinder den bedste anledning til at komme ud i arbejdet for Guds Riges udbredelse både hjemme og på missionsmarken.

Skolens første egentlige glanstid begyndte i begyndelsen af 1930'erne med John Christensen som skoleleder. Fra slutningen af 1940'erne til 1959 gik det imidlertid ned ad bakke. Men så kom skibsreder Torrey Mosvold fra Kristiansand på banen. Han fik øje på Ingulf Diesen og betalte en uddannelse for ham i USA. I 1959 begyndte Diesen som leder på en 'ny skole', der skulle vise sig at have både fremtid og overlevelseskraft i sig. Det kom til at gælde bibelskole såvel som det teologiske seminar.

I 1966 flyttede skolen ind på et ret så stort sted på Vettakollen i Oslo, og i 1988 flyttede hele menageriet til nybyggede faciliteter i Kristiansand.

Og derfra er det kun gået fremad med både bibelskole og de adskillige flerårige linjer med uddannelsesmuligheder i teologi, ledelses- og menighedsudvikling, psykologi, musik, kultur og samfund med mere.

Mange spor

I dag er Ansgar en skole med flere hundrede elever, som studerer på forskellige niveauer for enten at lære sig basale bibelskolefærdigheder eller for at tage en kandidat eksamen i teologi. Og så kan man studere alt derimellem af fag, der relaterer til at give evangeliet videre i et moderne samfund.

På den meget kreative bibelskole kan man vælge linjer som KRIK (kristen idrætskontakt), hvor Ansgar spiller sammen med tre andre sko-

ler i landet, og desuden musik, discipelskab og lyd/lys/scene.

Beliggenhed

Der er nok få skoler i Skandinavien, der ligger bedre end Ansgar. For nordmændene er placeringen tæt på kysten i sig selv en stor gevinst. For danskere gør båden mellem Hirtshals og Kristiansand rejsen særdeles overkommelig. Og alt andet lige, så er der lige nu intet skolemiljø i vores nordiske lande, der på nogen måde kan matche det, som Ansgar byder på.

Tjek selv de mange spor og muligheder på disse links:

<http://www.ansgarhogskole.no/aktuelt>
<https://www.facebook.com/ansgarhogskole>
<http://www.ansgarbibelskole.no/aktuelt>
<https://www.facebook.com/ansgarskolen>

Skolen ligger naturskønt få meter fra havet

Kærlighed, accept og fo

Missionsforbundets skolebørnsprojekt i Rumænien omfatter 73 børn. Det er en kæmpe oplevelse at rejse rundt og besøge dem, siger Britta og Arne Hansen

Denisa bliver støttet af Efterskolen Lindemborg

Af Britta og Arne Hansen

Man bliver aldrig for gammel til at glædes ved at se ind i glade børneøjne. Det er en fryd, der opvejer alt andet at være med til at gøre en forskel i fattige børns liv og at se en fuldstændig håbløs situation blive forvandlet til optimisme og håb for fremtiden.

Fra den 16.-30. september havde vi den glæde at tjene sammen med vores venner i Rumænien. Fattigdommens svøbe er overvældende at forholde sig til på en 14 dages tur. Den rammer ekstra hårdt, når man kommer fra et velfungerende og rigt område af verden og lander midt i fattigdom, sygdom, korruption og magtesløshed. Men kærlighed, accept og forståelse overvinder alt.

Skolebørnsprojektet

Det er en kæmpe oplevelse at rejse rundt og besøge vores 73 børn i Missionsforbundets skolebørnsprojekt. Den taknemmelighed og glæde, man møder, de mange smil, tårerne og menneskers hengivenhed sætter sig dybt i vore hjerter.

Det var stort at erfare, at det arbejde, som så mange bruger penge og tid på, lykkes og bærer frugt.

Langt, langt de fleste af vores besøg har været gode. Der er flyttet ikke så lidt i den årrække, projektet har stået på. Hjælpen, hvor de samme familier får rådgivning og omsorg med mere igennem en længere periode, kan vi kun betragte som en succes. Til alle de skolefamilier, vi besøgte, havde vi fra Tylstrup Genbrug en gave på cirka 350 kroner. Det synes måske ikke at være så meget, men for mange familier er det tæt på en halv månedsløn.

Der kom da også gaver den anden vej. Vi fik i overflod af valnødder, svampe, mælk i toliters sodavandsflasker, æg, vindruer, hjemmelavet vin og tuika (hjemmelavet blommebrændevin).

Det var en glæde at se, hvor stor en velsignelse skoleprojektet er for rigtig mange mennesker. Vi har fået et utal af gode historier og oplevelser. Vi blev gang på gang forundret over den gode udvikling, der er sket i de fleste familier, og vi bliver varme i vores hjerter, når vi oplever, at der gennem projektet bringes håb og

Forståelse overvinder alt

glæde til så mange børn og unge mennesker. Alligevel er det ikke lutter lagkage, der er også steder, hvor de svære omstændigheder har taget overhånd og fjernet det sidste håb. Mennesker, hvis sygdom har sat så stort præg på familien, at alle har mistet glæden. Familier, der er flyttet til udlandet. Børn, der er taget ud af skolen for at tjene penge til mad. Men heldigvis er langt de fleste historier gode.

Menighed i Onesti

Citat fra min dagbog: *Vi sluttede dagen med en fantastisk gudstjeneste i vores menighed i Onesti, dejlig lovsang med god musik og stort engagement fra både ældre og unge. Der synges meget på gudstjenesten, og der er stor indlevelse og engagement. Cornel har en rigtig fin evne til at styre det hele på en god måde, der er en rigtig god atmosfære. Under bønnestunden sidst i gudstjenesten er der mange mennesker, der kommer frem til forbøn - blandt andet en hel familie, far, mor og fire børn, der falder på knæ*

oppe foran. Vi beder for dem alle og fornemmer Guds nærhed i rummet. Jeg tror, han vil svare på alle vores bønner.

Jeg er meget tryk og rolig ved den måde, alt foregår på. Der er fokus på det enkelte menneske, tid til samtale og tid til bøn. Igennem det sidste års tid er der kommet flere nye til menigheden, og mange har mødt Jesus til et nyt og forvandlet liv. Hver søndag åbner Dorthe og Cornel deres hjem for en gruppe unge mennesker.

Familien Pascu

- så længe det endnu er dag...

Det liv og det engagement, der præger Dorthe og Cornel, hvad enten de deltager i en gudstjeneste eller møder et fattigt barn, er meget lærerigt. Gæstfriheden er lige stor, om man er lav eller høj. De er en familie, der dagligt udlever det kald, som de har fået. Sammen med Elena og Dorel (Cornels mor og bror) besøger de mennesker, deler tøj og mad ud og vedligeholder

skoleprojektet. De giver gode råd, opmuntrer og motiverer et utal af mennesker.

De har stået for renovering af flere huse, installeret kakkelovne, undervist og rådgivet i åndelige spørgsmål, og Cornel prædiker cirka tre gange om ugen.

Cornel er ved at tage en bachelor i teologi. Det indebærer, at han er i Lugos fire gange om året i en uge. Da han i november var i Lugos, havde han læst tre bøger om de emner, han skulle studere, og skrevet fire opgaver på hver 15 A4-sider. Den praktiske og teoretiske kristendom går på en god måde hånd i hånd. Cornels yndlingsvers fra Bibelen er Johannesevangeliet 9,4: *Så længe det endnu er dag, må jeg gøre de gerninger, som Gud har lagt til rette for mig. Der kommer en nat da ingen kan arbejde.*

Britta og jeg er meget taknemmelige for den tillid, der vises os, og det privilegium det er at være medarbejdere på projekterne i Rumænien. En stor tak til både Gud og mennesker.

Det eventyrlige fængselsarbejde i Thailand fortsætter

Somwang Kongkaew

Radioudsendelserne, der er produceret på Fredens Stemme, og som blev årsagen til dannelsen af en hel menighed i et fængsel i Udon Thani, bærer stadig frugt

Den første, der blev kristen i fængslet i Udon Thani, var Somwang. Han fortalte om sit møde med Jesus til andre, og historien om dette vidnesbyrd er helt utrolig.

Tænk, hvad dit vidnesbyrd kan betyde
Somwang blev en kristen i 1998. Han blev løsladt i slutningen af 2004. Efter sin løsladelse er han blevet medarbejder i fængslet og samtidig knyttet til Fredens Stemme.

Gennem de seneste 15 år har 3.020 fanger i Udon-fængslet studeret Bibelen pr. korrespondance fra Fredens Stemme (heraf 1.300, mens Somwang selv var i fængslet).

I samme periode har 2.238 modtaget Kristus (heraf 672, mens Somwang var fange). Ikke færre end 1.567 personer blevet døbt.

September 2013 - Rapport fra Somwang for arbejdet i Udon Thani-fængslet

Denne måned har jeg besøgt fængslet som sædvanligt. Der var tre medlemmer fra Saeng Phra Porn (Velsignelsens Lys) -menigheden i Nong Sai, som var med mig for at opmuntre de kristne fanger. De gav deres vidnesbyrd, og de

lærte fangerne forskellige lovsangskor. Det var til stor opmuntring for fangerne. Jeg talte også til de nye kristne. Der er en hel del nye, der tror på Gud.

Jeg er taknemlig til Gud for, at arbejdet i fængslet går godt og bliver bedre. Det skyldes blandt andet, at der er stor opbakning fra fængslets personale.

Arbejdet med at forkynde evangeliet om Jesus Kristus har været godt i år. Interessen blandt fangerne har været stor, og jeg oplever også en stigende interesse blandt personalet. Dette har også betydet, at arbejdet er blevet mere kendt. Når kirker eller kristne grupper søger om tilladelse til at besøge fængslet, bliver de bedt om at kontakte Somwang. Vores tak går til Gud for hans velsignelse og for, at han er med os hele tiden.

Tak også til brødre og søstre i Danmark, som støtter arbejdet med at forkynde evangeliet i fængslet.

Statistik for september: 192 deltog i gudstjeneste og bibelstudier, 25 har indikeret, at de tror på Jesus, fem kristne fanger er blevet løsladt. Må Gud rigt velsigne jer. Kærlig hilsen i Kristus, Somwang Kongkaew.

Nyt skridt for Fredens Stemme

En seminardag i begyndelsen af november med temaet Christian Leadership for Effective Evangelism in Asian Contexts gav Fredens Stemme overvældende opmærksomhed i hele landet

Flere end 200 personer fra store dele af Thailand deltog i et velorganiseret seminar for kristne ledere i Chiang Mai tilrettelagt af Fredens Stemme med Dr. Jariya i spidsen.

Den primære underviser var den kinesisk-amerikanske Rev. Dr. Joseph Tong. I løbet af tre sektioner kom han særdeles godt omkring udfordringerne ved at evangelisere i en buddhistisk tradition. Efter hvert af de tre indlæg var der responser fra to 'opponenter', primært andre thailandske ledere, men også Dr. Viggo Søgaard og Peter Götz.

Seminar i Chiang Mai for kristne ledere

Deltagere på Arrow afprøver deres samarbejdsevner. Fra venstre Allan Møller, Michael Rostved, Phillip Fodgaard og Torben Jensen

At få rejsekammerater på sin dannelsesrejse

En oplevelsesrejse, der har fokus på at udvikle ledere, der er ledt mere af Jesus, leder mere som Jesus og leder flere til Jesus

I april 2013 samledes det første danske hold på Arrow Lederskabsprogrammet. Dette program findes i USA, Canada, England, Irland, Polen, Norge, New Zealand og Australien. Visionen for Arrow er at udvikle missionale ledere til det 21. århundrede.

DDM godt repræsenteret

Af et hold på omkring 20 deltagere, med bred repræsentation fra det danske kirkeland er vi seks fra Det danske Missionsforbund. To med baggrund i Missionsforbundets Børn og Unge (MBU).

Nana Holm Green, formand for styrelsen i MBU fortæller:

For mig begyndte min Arrow-rejse allerede for et år siden, da jeg udfyldte mit ansøgningsskema til Arrow. Det i sig selv satte en masse tanker i gang og skabte små ændringer i mit daglige liv. For mig er programmet skruet genialt sammen, hvor læsning, fire internatuger og øvelser over næsten to år bliver flettet sammen med dagligdagens virke og familieliv og et lokalt mentorforløb.

Philip Fodgaard er på samme forløb. Han ser det som en del af sin efteruddannelse som præst i menigheden i Tylstrup. Han er også deltidsansat som MBU-præst. Han siger: *Arrow har givet mig fred og gjort mig i stand til*

at tage nye skridt hen imod det liv, som Gud har skabt mig til. Jeg lærer meget om min måde at være leder på og får redskaber til at bruge mine styrker og være ærlig omkring mine svagheder. Arrow giver mig et sprog, en ærlighed og sårbarhed, omkring evner, som man ikke normalt tør snakke om.

Philip fremhæver, at fællesskabet på Arrow giver et helt unikt miljø, hvor man ærligt og åbent kan være i proces og lære af et dygtigt team af ledere og undervisere, men også i høj grad sine rejseledsagere på dannelsesrejsen, hvor man øver sig sammen.

Nana er helt enig med Philip – rejsefællesskabet er unikt og meget værdifuldt – og det kan resten af deltagerne også tilslutte sig.

Dit liv som leder skal vedligeholdes

“Som erfaren leder, hvad enten det er som præst, som leder i børne- og ungdomsarbejdet eller i det professionelle arbejdsliv, så kan du have brug for at få repareret og måske endda genopbygget dit hus.

Hvis du er husejer, så ved du, at et hus over tid skal vedligeholdes. Det skal dit liv som leder også. Måske drejer det sig ikke bare om at genopbygge noget, som er gået i stykker eller er blevet slidt ned. Måske er der simpelthen brug for, at du inviterer Jesus ind i huset igen – også i de dele af huset, som skal repareres. I

stedet for bare at lukke lokalerne ned – eller slukke helt for varmeanlægget, når radiatoren drypper.”

Og tænk dig, på Arrow opdager du, at du ikke er den eneste, som har brug for at lade Jesus være bygmester på dit hus. Vi har alle sammen noget, som Gud skal have lov at arbejde med. Steder, hvor han skal inviteres ind – og vi følges ad, griner og græder sammen og støtter hinanden.

Nogle af os deltager som en del af vores efteruddannelse, andre betaler selv eller har fået økonomisk støtte fra deres organisatoriske bagland. Vi er dybt taknemlige for den mulighed, som vores arbejdsgivere eller organisation har givet os for at deltage – og håber at andre vil få samme mulighed på kommende Arrow-hold.

Fakta:

På det første danske Arrow-hold deltager følgende fra DDM: Virginia Hønnicke (Rønne), Allan Møller (Osted), Thomas Quistgaard (Osted), Torben Jensen (Haderslev), Philip Fodgaard (Tylstrup/MBU-præst) og Nana Holm Green (Vanløse/MBU)

Gode gamle Graham

Billy Graham er på vej hjem – men stadig med håb

Seneste bog fra verdensevangelisten Billy Graham hedder: *Derfor tør jeg håbe*. Den handler om håbet til ham, der er Håbet, og som holder os fast. Det er et håb om redning og udfrielse – men også et håb, der har bud til en moderne Facebook-generation, siger den gamle evangelist, der stadigt følger med.

Billy Graham beretter blandt andet om, hvad han for nylig oplevede på Harvard University, hvor Facebook blev udtænkt og hjulpet til verden. Det er længselen efter at høre til, der er det altafgørende for det moderne menneske. Med et væld af veldokumenterede undersøgelser afdækker han det moderne menneskes dybeste behov. Godt gået gamle Graham.

Af samme forfatter fik vi for kort tid siden bogen *På vej hjem*, der fortæller os, at det blev Billy Grahams største overraskelse at blive gammel. At ældes i krop og sind er en naturlig proces. At ældes med værdighed er derimod et valg, siger den gamle Guds tjener.

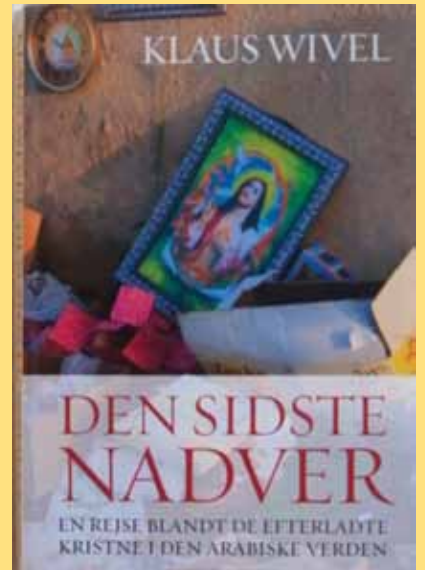
Begge bøger er udgivet af forlaget ProRex.
www.prorex.dk 74 56 33 43.

Den sidste nadver

Er drømmen om sameksistens mellem jøder, muslimer og kristne umulig?

Klaus Wivel, der tydeligt be-
kender sig som ateist, har skrevet en aldeles hjerteskrærende bog om de efterladte og hurtigt svindende kristne befolkninger i den arabiske verden.

I første omgang fratager denne bog sin læser ethvert håb om forsoning og sameksistens mellem kristne, jøder og muslimer. Der er så meget had, så mange politiske intriger og så mange nedarvede fordomme, at det kan virke totalt umuligt. Men der er også mennesker blandt de kristne i Mellemøsten, der holder fast i håbet.

Udgivet på Kristelig Dagblads Forlag, 2013.

Efterskolen Lindenberg fordoblede overskud fra julemarked

Allerede efter to år er Efterskolen Lindenberg ved at slå sin eksistens fast som et lokalt samlingssted 'ind under jul'. Lørdag den 23. november var sat af til julemarked med masser af boder med alt godt fra pulterkammeret, god servering, musik og dekorationer produceret af eleverne. Mange repræsentanter fra de sjællandske menigheder var blandt gæsterne – og mange lokale beboere. Overskuddet blev i år på 30.000 kroner. Det er næsten en fordobling af sidste års resultat.

Tro bygger bro og far til fire

Den store satsning som Missionsforbundets Børn & Unge og Det Danske Missionsforbund er i gang med, er samspillet mellem kirken og det kristne hjem med henblik på at give evangeliet videre til næste generation

Rubin Fodgaard med to af deres børn

Af Peder Mørch

Menigheden i Aalborg, Bethaniakirken, er sammen med menighederne i Aabenraa og Sorø udvalgt til at være pilotmenigheder i MBU's og DDM's projekt *Tro bygger bro*, og i den anledning har jeg haft en samtale med menighedsrådets formand, Rubin Fodgaard, lærer og far til fire, for at høre, hvad han tænker forud for opstart af projektet. Dette er brudstykker fra samtalen:

En tro, der bevæger os

Jeg ser det (tro bygger bro) som første skridt i processen med at gøre sin tro aktiv. Det er troen, der skal være broen, og broen skal være forankret, inden vi kan bevæge os. Vores tro skal bevæge os, og derfor er det ikke på forhånd givet, hvilke broer der fremadrettet skal bygges. Er det til byens befolkning? Er det til de mange studerende i byen? Er det til de mange nydanskere, eller er det blandt os selv i menigheden? Hvordan formidler vi bedst troen i vores nuværende arbejdsgrene? Troen er vigtig. Den skal aktiveres ved at lytte til, hvad Jesus siger til os, at vi skal gøre. Og så må vi finde ud af, hvad vi vil gøre ved det. I hjemmene og i vores dagligdag skal troen bevæge os, så vi deler den med de mennesker,

som vi omgås. Tager vi i kirke for at blive takket op? Eller medbringer vi noget, som kan deles med andre? Jeg mener, at de broer, der er bygget, skal videreføres, og derfor er det ikke vigtigt for mig, at der søsættes mange nye projekter. Så derfor: Hvor er vi? Vil vi bevæge os?

En tro, der rykker os

Jeg er meget spændt på, hvad *Tro bygger bro* gør ved os. Jeg forventer, at vi sammen rykker os som menighed! Det er ikke sikkert, at vi finder nøglen til at frelse Aalborg (...den nøgle er for resten opfundet af Jesus selv, reflekterer Rubin... (red.)). Frelsen er et tilbud til alle. Jeg forventer, at vi vokser i troen gennem processen. Jeg forventer – og tror – også, at vi kommer tættere på hinanden som menighed og personer, da vi ikke kan vokse i troen og komme nærmere Jesus uden at komme tættere på hinanden. Mit håb er, at vi om 10 år kan sige til hinanden: *Tro bygger Bro* fik en afgørende betydning - blev et vigtigt skridt - for os som menighed og for vores familier. Vi blev bedre til at dele vores tro med andre. Vi kom et skridt nærmere Jesu befaling (Gå ud...).

En tro, som andre førte os ind i

Når alt dette er sagt, er det vigtigt at sige, at der gennem rigtig mange år (126 år for Bethaniakirken) har været bygget rigtig mange broer.

Mennesker har viet deres liv til Guds riges arbejde i Aalborg. Der har været mange præster, hyrder, børne- og ungdomsmedarbejdere, musikledere osv. Alle har hver især bygget broer og favnet alle generationer i menigheden, så godt de kunne. Stor respekt for dem! Broerne har afstedkommet, at mennesker har videreført vores menighed, og derfor er det vigtigt, at vi hver især finder og deler erfaringer med hinanden, så vores menighed videreføres i respekt for Guds ord og for hinanden, men tilpasset 2013.

Jeg er vokset op i en menighed med søndagskole, spejderarbejde og ungdomsforening, men i disse aktiviteter har troen på Jesus været det bærende for mig. I min dagligdag som lærer på en kristen friskole har jeg mulighed for at være brobygger. Det er en gave at have en kristen hverdag. Men udover at være i kristne fællesskaber må vi engagere os i andre sammenhænge, f.eks. i fodboldklubben eller blandt naboer, hvor vores børn færdes, slutter Rubin.

På Jeremias-kurserne bliver man udsat for mange udfordringer

Jeremias

2013-2014

Hvem er jeg? - Hvad tror jeg? - Hvordan lever jeg? - Hvordan leder jeg? - Hvad så nu?

Af Hannah Tinggaard

Man skulle tro, at jeg udfordrede dig til at svare på nogle af livets store spørgsmål. Og måske er det også det, jeg gør! I hvert fald er jeg sammen med 12 unge og fire andre ledere med til at besvare disse spørgsmål i skoleåret 2013-2014.

Jeg er medleder på dette års Jeremias-kursus arrangeret af MBU (Missionsforbundets Børn & Unge). En fornøjelse – og velsignelse at være med som leder, underviser og forbillede for de unge.

Vi er folk fra hele landet, der samles om at blive udfordret, inspireret og lærer at stille spørgsmål til tilværelsen, os selv, vores tro og verdenen omkring os. Vi blander solid undervisning, god mad lavet med masser af kærlighed, aktiviteter ud af huset såsom klatrevæg og en skøjtestund på isen med ledernes troshistorier, en omgang gemmeleg i mørket, late-night lovsang og vupti: Så har man et Jeremias-kursus der kommer godt rundt i munden og rammer alle smagsløgene. Når man nærmer sig en fredag, hvor der står *Jeremias* i kalenderen,

begynder sulten og glæden at melde sig. Derimod om søndagen, når formiddagens gudstjeneste er evalueret, og man er på vej hjem til egen adresse, ja, så er man lettere mæt og træt – både åndeligt proppet, men også fysisk.

Men hvorfor Jeremias?

Ser man på, hvem Jeremias var, så viser der sig en profil af en spændende mand. Jeremias var en præst, som Gud kaldte til profet. Navnet Jeremias betyder på hebraisk *lovprisning af Jehova*. Lovprisning af Gud. Jeremias virkede i slutningen af det 7. århundrede og begyndelsen af det 6. århundrede f.Kr. i og omkring Jerusalem. Særligt var hans opgave at få folket, israelitterne, til at omvende sig, erkende at Gud er Herre, at de ikke kan stille noget op, hverken gøre fra eller til, uden at Gud er med i det. Han prædikede samtidig om, at Gud er en kærlig og retfærdig Gud. (Jeremias' Bog 29,11).

Ligesom Gud udvalgte israelitterne til at være sit folk, og som han udvalgte Jeremias til at være profet, sådan har han også valgt de 12 unge mennesker på dette års Jeremias-kursus til at være ledere og tjene og tilbede – se frem

til Guds kongerige på jord. Når jeg sidder stille og tænker over de 12 unge mennesker, der hver især er unikke – som afspejler Gud, så bliver jeg opmuntret, rørt og føler mig privilegeret over at være med til at så noget i deres hjerter. Ledere, mennesker og personer, vi skal værne om – passe på og bakke op. Vi må give dem pladsen til at udfolde sig, udforske mulighederne i at lede i menighederne, på landsplan, på verdensplan og helt ind i det nye rige. Det er mit ønske og min drøm, at menighederne byder dem velkommen til at komme med nye idéer og initiativer, giver dem lederansvar og fortsat planter tro og håb i deres hjerter. Det er mit håb, at menigheden tager hånd - og armene - omkring de unge, omslutter dem i bøn og velsigner dem.

Jeg beder til, at Jeremias-kurset i år må være til glæde og gavn for både de unge personligt, for menighederne og for kirkens fremtid. Jeg tror på, at de unge ved kursets afslutning går herfra med lidt mere Jeremias i hjertet. Lidt mere lovprisning af Gud!

